

Sygn. akt V KK 81/20

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2020r.

sprawy **D. C.**

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 1 października 2019r., sygn. akt IV Ka (...),

częściowo utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 26 marca 2019r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,
2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanego.

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Wskazać trzeba, że skarżący tylko pozornie podnosi zarzut związany z naruszeniem prawa procesowego, którego miałyby dopuścić się Sąd Odwoławczy. Formułując zarzut rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 433 §1 i §2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., polegającego na „niepełnej i wybiórczej ocenie materiału dowodowego, sprzecznej z zasadami obiektywizmu oraz logiki i doświadczenia życiowego, uwzględniającej wyłącznie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego z pominięciem okoliczności dla oskarżonego korzystnych oraz brak odniesienia się do zarzutów postawionych w apelacji obrońcy, co miało istotne

znaczenie dla rozstrzygnięcia, w szczególności dla błędnego uznania przez Sąd Odwoławczy za udowodnione okoliczności, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu przestępstwa oraz przyjęcia, iż w sprawie nie zachodzą przesłanki do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary”, skarżący w istocie skierował kasację przeciwko ustaleniom faktycznym i ocenom dokonany przez Sąd I instancji.

Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Próba uczynienia z Sądu Najwyższego sądu III instancji jest z oczywistych względów niedopuszczalna i nie znajduje żadnego usprawiedliwienia w obowiązujących przepisach procesowych.

Wskazać należy, że w postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia:

- art. 4 k.p.k. - nie może stanowić samodzielnej podstawy kasacyjnej, gdyż w tym przepisie sformułowano jedną z generalnych zasad rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej;

- art. 7 k.p.k. - podnoszony może być tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało to miejsca;

- art. 410 k.p.k. - nie ma zastosowania do postępowania odwoławczego, ponieważ to nie dowody ujawnione przed Sądem II Instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu;

- art. 457 § 3 k.p.k. - wobec aktualnej treści art. 537a k.p.k. nie może być samodzielną podstawą do uchylenia wyroku sądu odwoławczego.

Za zasadny nie można także uznać zarzutu obrońcy skazanego jakoby Sąd Odwoławczy nie odniósł się do zarzutów postawionych w apelacji obrońcy. Na str. 14 - 15 motywów wyroku Sąd Odwoławczy uzasadnił swoje rozstrzygnięcie dotyczące utrzymania w mocy wyroku Sądu Rejonowego w części dotyczącej przypisanego D. C. czynu z pkt 65 aktu oskarżenia, wypełniającego znamiona art.

286 § 1 k.k. Sąd odniósł się w tym fragmencie uzasadnienia do postawionego w apelacji obrońcy zarzutu dotyczącego bezpośrednio tego czynu – tj. obrazy art. 167 k.p.k. w zw. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k., który miał polegać na nieprzeprowadzeniu w sprawie dowodów mających na celu jej należyte wyjaśnienie, tj. nieprzesłuchanie w charakterze świadka zarządu spółki I. sp. z o.o.

Zważyć należy, że obrońca dopiero w uzasadnieniu kasacji wskazał na okoliczność, że przesłuchanie prezesa tej spółki miało służyć wykazaniu udziału innej osoby w obsłudze zamówienia złożonego przez pokrzywdzoną E. K. . Zarzut apelacji sformułowany był odmiennie, a przesłuchanie w charakterze świadka R. C. miało na celu ustalenie roli skazanego, jaką pełnił w spółce I. sp. z o.o. (str. 10 apelacji obrońcy, k. 4 kasacji). Sąd Okręgowy, związany granicami zaskarżenia i podniesionych zarzutów, odniósł się do tak sformułowanego zarzutu obrońcy. Wskazał czemu ewentualnie mogłoby służyć przesłuchanie Prezesa Zarządu spółki I. sp. z o.o. i dlaczego taki wniosek dowodowy, gdyby został złożony na etapie postępowania odwoławczego, podlegałby oddaleniu. Z argumentacją Sądu Okręgowego należy się zgodzić – przeprowadzenie dowodu z przesłuchania R. C. , na okoliczności wskazywane przez obrońcę skazanego w sporządzonej apelacji, nie miałoby *de facto* wpływu na ustalenia dotyczące sprawstwa skazanego.

W dalszej części uzasadnienia Sąd wyjaśnił także w wyczerpujący sposób, dlaczego za niezasadny uznał zarzut rażącej niewspółmierności kary i z jakich przyczyn, w przypadku skazanego, niemożliwe było wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W związku z powyższym Sądowi Okręgowemu nie można postawić skutecznego zarzutu naruszenia art. 433 § 1 i §2 k.p.k.

Sąd Odwoławczy odniósł się do wszystkich sformułowanych zarzutów apelacji obrońcy i dokonał w tym zakresie prawidłowej kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego. Również osobista apelacja skazanego nie zawierała argumentacji podnoszonej obecnie w kasacji, koncentrując się na zarzucie prawidłowego zawiadomienia go o terminie rozprawy.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się wskazanych w zarzutach uchybień, tym bardziej zaś rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Oczekiwania skarżącego wskazują raczej na to, że w jego ocenie Sąd Odwoławczy winien rozstrzygnąć sprawę poza granicami zarzutów podniesionych w apelacjach, jednakże zarzut naruszenia art. 440 k.p.k. również nie został podniesiony w kasacji, co nie pozwala Sądowi Najwyższemu na przedstawienie rozważań w tej płaszczyźnie.

Powyższe skutkowało uznaniem skargi kasacyjnej za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.